

escriptures

perifèric
edicions

La memòria del ferro

Quimantú Segura

La memòria del ferro va rebre el Premi Benvingut Oliver de Narrativa de l'Ajuntament de Catarroja en la convocatòria de 2007. El jurat estava format per: Juli Capilla, Antoni Martí i Xulio Ricardo Trigo.

Col·lecció dirigida per Xulio Ricardo Trigo

1a edició, febrer 2009

© Del text, 2009

Quimantú Segura Borràs

© D'aquesta edició, 2009

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131. Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@periferic.es

web: www.periferic.es

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Fotografia de la coberta: Enrique Algarra

Correcció lingüística: ??????????????????

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 978-84-92435-20-3

Dipòsit Legal: B-????????????-2008

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

0. Obertura	13
I. Cicatrius	14
II. Col·lapse	16
3. Pic-nic	18
IV. Dubrovnik	19
5. El Clan del Voltor	24
VI. Interludi	25
7. Sota la vànova	26
VIII. Cal escriure'm	27
9. Carrer avall	29
X. Prova de so	30
11. Apoteosi	35
XII. La teva ombra	36
13. La batalla truncada	38
XIV. Pànic	40
15. Em capbusso en els teus ulls	43
XVI. La decisió	44
XVII. Pels vells temps	48
18. L'aliança	63
XIX. L'amor és una trampa	65
XX. Llum i poder	78

21. Desnonats!	84
XXII. Portal de l'Àngel	85
23. Al camp d'esports	88
XXIV. Cafè de Reus (encara)	90
XXV. Distàncies	94
XXVI. Com en punt mort en una caixa de canvis	98
27. Una carta de comiat	110
XXVIII. Fantasmes del sucre	111
XXIX. Alícia més enllà del bé i del mal	119
30. Retirada estratègica	126
XXXI. Dos parells de mitjons...	134
32. Epifania	136
XXXIII. ...i un lloc on caure mort	137
34. Operacions encobertes	140
XXXV. Una altra nit encara	142
36. Més moviments	143
XXXVII. El garatge de l'Eloi	145
38. La neu sobre els teulats	149
XXXIX. Primer dia d'exili	150
XL. Sis voltes al Sol	152
41. L'encàrrec	155
42. Intrusió	158
43. Tour guiat	159
XLIV. Permapatata calenta	161
45. L'aeròlit	167
XLVI. Recordatori	168
47. Possessió al Museu de la Ciència	170
XLVIII. Dos bordells	171
49. El gripau hipnagògic	174
L. Les veus i les putes	176
51. Avinguda de Gràcia	179

LII. Furt	180
53. A la foguera!	182
LIV. Chomsky	183
55. La vida aquàtica	187
LVI. L'entrega	188
57. Nocturn	193
LVIII. Avís intempestiu	194
LIX. Ascens a l'Hades	196
60. Dramàtica especular	202
LXI. Repartidor	203
62. Segrest	211
LXIII. Res a fer	212
64. La fi de la quietud	216
LXV. Som i serem	217
66. La vida a la Resistència	222
LXVII. Gala	224
68. Sobretaula	230
LXIX. Tu Jo aquí no	231
70. El partit	236
LXXI. La meva mort enlluernarà el Sol	239
72. Sento cops a l'habitació del costat	244
73. Cafarnaüm	245
LXXIV. The Dark of Heartness	250
75. Coda	257

*A la Mariona i el Pitus,
més enllà del buit*

0. Obertura

En el moment immediatament posterior a la queixalada no he notat la meva pell estripant-se; havíem sortit amb les nostres cuirasses de molsa i jo portava la petxina de l'avi a la butxaca, però ni tan sols un exèrcit com el nostre podria haver-me estalviat la caiguda perquè els altres s'han quedat enrere i el destí ha disposat que els meus ulls es clavessin en el teu esguard de foc. Ha estat després de caure a terra, que el teu ullal m'ha solcat la cuixa com qui llaura la terra humida i hem rodolat sobre una catifa de sang i fulles de roure. Jo esperava que tornaries sobre les teves peülles per rematar-me però tantost he gosat aixecar el cap de terra, seguint l'estela del diable, entre la polseguera del camí he entrellucat els cadelllets, que devien haver quedat a la meva esquena en el moment en què jo i sa mare ens hem creuat les mirades.

I. Cicatrius

¿I què faig cada dia, sinó morir?

El romanç de Tristany i Isolda

Han tret el retrat de la Marlene que penjava de la paret del Catalunya... Res és per sempre, ni tan sols la Dietrich. Aquella foto devia haver estat penjada no molt més tard de l'obertura del bar l'any trenta-nou i a la paret ha quedat una marca rectangle. Ara pensava que m'agraden les cicatrius perquè expliquen històries. "Com t'has fet això?" és una pregunta de la que no me'n puc estar tot i saber que, per norma general, la resposta serà un aombament del rostre seguit d'una evasiva –és clar, les cicatrius es marquen amb dolor, això sempre és així, invariablement. A qui li agrada reviure el dolor? No és perquè sigui un sàdic que em fascinen els talls, les nafres, les cremades i d'altres escarificacions, sinó perquè tinc la clara intuïció que les històries que van cosides a les cicatrius són elles mateixes fruit de la superació del dolor, són la marca d'una lluita que en major o menor mesura tothom comparteix, d'aquí que aquestes històries tinguin el poder d'apropar la gent quan són explicades, vet-ho aquí per què m'agraden les cicatrius; jo en tinc una que em creua tota la cuixa, però no tinc ganes de parlar-ne perquè he tornat a tenir mala nit –cosa que

està començant a ser un costum. La vigília, a més, tampoc és un refugi: els dies passen baixant com peixos morts flotant en un riu contaminat i cada matí he de fer un esforç per oblidar la dona que, en les últimes setmanes, ha estat per mi la mesura de totes les coses. Me'n vaig a casa, em sembla que tinc ganes de vomitar.

II. Col·lapse

—Ei! Eh *tio!* Que no has pagat el cafè! –és la veu del David, que ha sortit corrents de darrera la barra i m’ha perseguit carrer Valldoreix avall.

—Ostres, perdona nen! Ni me n’he adonat... Té, queda’t el canvi. Ho sento, m’he distret, de debò...

—Tranquil –diu panteixant– no passa res, qualsevol altre dia no hagués sortit i ja m’ho hauries tornat l’endemà, però avui entre tots plegats m’han fotut de mala llet i a aquestes hores ja no responc. Tu tampoc fas molt bona cara, noi.

Agafó aire.

—Són uns dies complicats...

Massa complicats.

—Ho heu deixat amb l’Ariadna, oi?

La pregunta és una ganivetada, no tant per inesperada com per la dosi de realitat que suposa. Torno a agafar aire i provo d’articular una resposta:

—Encara no m’ho crec...

Definitivament no puc respondre, estic al límit: he traspasat el límit. Vomito contra el vidre de la porta de l’oficina bancària.

Mentre el David em té una mà al front i amb l'altra m'aguanta perquè les cames no em facin figa sota els llums de Nadal del carrer Valldoreix, no puc parar de pensar que la càmera de La Caixa ho deu estar enregistrant tot.

3. Pic-nic

Hem entrat en aquell local sense sostre que és al final del carreró de La Unió i ens hem tret les cuirasses, les espases han quedat totes arrenclerades contra aquella paret on hi han penjades fotografies d'equips de futbol d'èpoques descolorides. Mentre esperàvem repenjats al mostrador m'ha semblat que l'Ariadna m'acariciava i no he pogut per més que agafar-la contra el marbre i robar-li un petó. "No m'ho puc creure!" s'ha exclamat el David indignat quan ha vist que ella em corresponia. Un cop dins la mansió m'he equivocat de porta i he sorprès unes noies que s'acabaven de dutxar. Quan he arribat a la cambra que era, estaven tots de pic-nic amb les estovalles sobre el parquet. Mentre la Marlene Dietrich provava de fer fora un cadellet de senglar que, entremaliat, ensumava el tiramisú, l'Ariadna s'ha recordat que avui han abatut la meva àvia i en mirar-me s'ha adonat que jo tenia una ombra a l'esguard –m'ha amanyagat el rostre i m'ha preguntat si estava trist.